

Piers Anthony
STEPĒ

Mokslinis fantastinis romans ir
apsakymai

Po kraupios savo mirties turkų karo vadas Alpas nuogas ir beginklis patenka į stulbinantį pasaulį, kurį regi kaip tikrų tikriausią pragarą. Tačiau netrukus suvokia, kad šis „pragaras“ knibžda ne velniais ar demonais, bet paslaptینگaisiais galaktais, žaidžiančiais žiaurų žaidimą STEPĖ, kuriame arklius atstoja žvaigždėlaiviai, miestus – planetos, o kalnus – saulės...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
199 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Piers Anthony - STEPPE

New York, Tor books, 1997

Copyright © by Piers Anthony, 1986

Cover art copyright © by Boris Vallejo, 1998

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2001

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny's

Piers Anthony
STEPÉ

George H. Smith
TREMTINIAI

John Brunner
VITANULIAI

Pastabos

Piers Anthony

STEPĖ

Pirmoji dalis

UIGURAS

1 skyrius

TARPEKLIS

Alpas pliaukštelėjo Eikliakojui per šoną ir paragino jį šuoliuoti į tarpeklio pusę. Barbarai tikriausiai manys, kad jis pasuko į atvirus laukus, tačiau jiems lemta sužinoti, kad žodis "civilizacija" nėra "kvailumo" sinonimas.

Atsidūręs didžiulėje oazėje augančių medžių priedangoje, jis pristabdė žirgą. Reikia pataupyti Eikliakovo jėgas šuoliui per tarpeklių!

Geriausia būtų sustoti ir pailsėti, bet Alpas negalėjo rizikuoti. Kai tik persekiotojai suvoks, kad jis nelekia lyg akis išdegęs tiesiai į pietus, jie puls atgalios, žudydami oazėje gyvenančius valstiečius, kurie klaidingai nurodė kelią. Tai tik laiko klausimas - galbūt kelių valandų, nedaugiau.

Jei būtų spėjęs grįžti į savo stovyklą ir gynęs žmoną bei vaiką, nebūtų įstengęs pasprukti.

Tačiau jų mirtis išgelbėjo Alpa. Prie palapinės plevėsavo daugybė priešų vėliavų. Pernelyg daug...

Jis išniro iš saugaus slėnio prieglobsčio ir užkopė ant kalno keteros. Keliaujant per klastingas žemes, verčiau neskubėti. Jis nebuvo kvailas ir suprato, kad Eikliakojui pasitempus sausgysles...

Vėlyvo vidurdienio Saulė apšvietė sparčiai artėjančius taškelius. Kirgizai! Deja, jie suvokė apgaulę kur kas greičiau, nei jis manė.

Alpas suprato, kad išsigelbėti gali ir nepavykti. Žvalūs laukinių žirgai jau priartėjo beveik per strėlės atstumą. Jei stengsis pabėgti, jį atkirs iš užnugario - panašiai savo priešus persekiodavo ir jo gentainiai uigurai.

Sukepusios lūpos persikreipė, apnuogindamos baltus dantis. Na, žinoma, jį užklups be jokio perspėjimo. Alpas neabejojo, kad bent keli raiteliai iš šios ordos dalyvavo nusiaubiant jo namus. Tuo metu nuo savižudiškos atakos jį sustabdė geležinė savitvarda - bet dabartinė padėtis, nors ir nekokia, pasikeitė į gerąją pusę. Jis galės sumokėti dalį milžiniškos keršto skolos.

Nieko nelaukdamas jis puolė. Tačiau taikėsi ne į mažėjantį taškelį priekyje, barbarų apsupties

centrą, o į kairiąją grupelę, kurią sudarė keturi raiteliai. Galbūt visų ir nepavyks pribaugti, bet prieš mirdamas jis pasistengs nukauti vieną ar du. Gal net tris. Jie galvojo, kad uiguras užmiršo kovos meną ir kaip tikras bailys paspruko, nė nebandydamas keršyti už savo šeimos skerdynes...

Keturi kirgizai susibūrė į pusratį. Gudrumo barbarai nestokojo, nes paruošę įtemptus lankus ramiai laukė, kol auka priartės tiek, kad į ją būtų galima tiksliai pataikyti.

Alpas vėl išsišiepė - dantys subolavo tarytum vilko iltys. Be abejo, barbarai teisingai vertino *paprasto* uiguro sugebėjimus. Niekam ne paslaptis, kad šimtmetį stepę valdžiusių jo gentainių jėgos susilpnėjo. Dauguma jų persikėlė gyventi į didįjį Karabalgasuno miestą prie Orkono upės ištakų ir pamiršo visus klajūnų raitelių įgūdžius, kurie padėjo tapti pačia galinčiausia turkų gentimi. Uigurų kaganas⁽¹⁾ priėmė svetimą Manikeizmo religiją, o kilmingieji atsidavė moksliniams darbams. Jie įsisavino sudėtingą rašymo meną, norėdami palikti ateičiai legendas bei pasaulio istoriją. Nenuostabu, kad, didėjant intelektualinei uigurų galiai, silpnėjo kariška klajoklių jėga, todėl šiauriniuose pakraščiuose gyvenantys barbarai kirgizai lengvai juos

nugalėjo, užgrobdami sostinę ir paversdami uigurų imperiją griuvėsiais.

Ir, žinoma, sukeldami sielvartą pačiam Alpui, kurį dabar palaikė tik poreikis kuo žiauriau atkeršyti. Jis buvo vienas iš nedaugelio, sugebėjusių suderinti senuosius įgūdžius su naujaisiais. Dėl priešiško manikeizmui atsidūrė kaganas nemalonėje. Valdovo pykčio išvengė tik todėl, kad buvo narsus ir galingas karys. Teoriškai jis liko lojalus kaganui, o pastarasis negalėjo apsieiti be pajėgių karvedžių, tad kuriam laikui tarp jų dviejų nusistovėjo nerimastingos paliaubos.

Dabar viskas baigta - kaganas nužudytas, jo galia sunaikinta. Kirgizai stengėsi pašalinti visus rimčiausius pavojus, gresiančius naujai įkurtai imperijai. Jų manymu, šis darbas sekėsi kuo puikiau.

Alpas laikė rankose lanką, įtempęs pirmąją strėlę. Ginklą jis pasigamino pats: lankas buvo didesnis už įprastą, išdrožtas iš paties geriausio rago ir įtemptas tvirčiausiais žarnų siūlais. Strėlės buvo ilgos ir puikiai subalansuotos. Prisireikė ne vienerių metų, norint išgauti idealias ginklo proporcijas. Visa tai nemažai kainavo, tačiau rezultatas pateisino lūkesčius. Jis galėjo šaudyti didesniu atstumu nei bet kuris kitas lankininkas, ir daug taikliau.

Alpas atleido templę, akimirkai pasistojęs balnakilpėse, kad geriau nusitaikytų. Aukšta arka nuskriejusi strėlė įsmigo į artimiausio kirgizo pilvą. Alpo ausis pamalonino siaubingas mirštančiojo klyksmas.

- Tai už mano sūnų! - sumurmėjo jis.

Atsako nereikėjo ilgai laukti. Bet užpuolikai nepasižymėjo taiklumu. Viena strėlė nukrito per arti, kitos dvi nulėkė į šonus. Daug nedelsęs Alpas įtempė lanką. Šį kartą mirtinas šūvis smigo tiesiai į barbaro veidą, kiaurai perverdamas jo smegenis.

- Tai už mano žmoną!

Alpas staigiai susilenkė, Eikliakojui automatiškai paklusus kovoms sąlygoms ir pradėjus šuoliuoti vingiais. Apmokyti žirgą karo gudrybių buvo beveik taip pat sunku, kaip ir pagaminti lanką. Bet ir vėl - pastangos atsipirko. Pro šalį prašvilpė dar dvi strėlės, tačiau po Alpo signalo Eikliakojis atsistojo piestu ir suklypo, tarsi būtų sužeistas. Kirgizai džiaugsmingai suriko pamanę, kad pasiekė pergalę. Linksmybės užtruko vos akimirką, nes trečioji Alpo strėlė, kurią šis iššovė pasislėpęs už klupinėjančio žirgo, dunkstelėjo į vieno barbaro petį. Tas kvailys per ilgai sėdėjo nejudėdamas!

- O tai už mane!

Alpas galėjo nesunkiai numušti ketvirtąjį priešą, bet ne penkis karius, artėjančius iš kito sparno. Visgi to žmogaus palikti gyvo nevalia, nes atsitraukdamas jis pats virstų lengvu taiki- niu. Alpo lankas daugiau neteikė pranašumo, nes dabar nuo kirgizo jį skyrė šūvio atstumas. Kaip žinia, barbarų kavalerijoje nėra vietos bai- liams arba prastiems šauliams! Netikėtumo ele- mentas dingo; kirgizas suprato susidūręs su mokančiu kautis klajokliu.

- Užteks tų švelnybių, - tarstelėjo sau po nosimi Alpas. - Pažiūrėkime, ką sugebi tikrose grumtynėse. Uiguro sumanumas prieš kirgizo. - Jis jautėsi šiek tiek geriau, nes šiandieną pavyko atkeršyti už savo šeimą. Rytoj, jei tik išgyvens, jis vėl keršys - ir poryt, ir dar vėliau, kol atslūgs poreikis žudyti. Tada pradės ieškoti naujos žmo- nos.

Alpas paplojo Eikliakojui per šonus sutartinį ženklą, ir žirgas pakluso jam kaip tikras, mylintis draugas. Pašokęs į viršų, jis nevikriai nusileido ir nusirideno ant žemės. Vertingasis Alpo lankas nulėkė šalin.

Ketvirtasis kirgizas palinko virš savojo eržilo, įtempė lanką ir nusitaikė laukdamas, kol uiguras pasirodys - gyvas ar miręs. Tačiau Eikliakojui

pakilus ir nurisnojus, ant jo nugaros raitelio nesimatė. Barbaras iššovė į tą vietą, kur nusirideno žirgas, vildamasis pribaugti sužeistą klajoklį - ir sugargaliavo priešmirtinėje agonijoje, kai į gerklę susmigo tiksliai sviestas Alpo peilis.

Eikliakojui sugrįžus, uiguras čiupo savo lanką ir šoko ant balno. *Dabar* galima ir sprukti - penki persekiotojai šuoliavo pakankamai nuo jo atitolę.

Alpas žinojo, kad už savo gyvybę jam dar teks pasigrumti. Kai Eikliakojis nuvargs, kirgizai netruks prisivyti, o tada nebepadės jokie triukai. Laukiniai lengvai įsisavindavo naujus kovos būdus ir negreitai juos užmiršdavo. Jei pasiekus tarpeklį žirgo jėgos bus išsekusios...

Jis atsigręžė ir išvydo penkis besivejančius barbarus, kurie net nesustojo padėti kritusiems bendražygiams. Ką gi, jam neliko kitos išeities.

Tolumoje žemę raižė siauras tarpeklis. Pasak legendų, jis atsirado prieš daugelį kartu nuo įsiutusio džino spyrio. Šešėliuose slypinčioje bedugnėje dūlavo akmenys ir ten sumestų priešų kaulai. Norint aplenkti tarpeklį, tekdavo joti ne vieną valandą, tačiau dauguma žmonių pasirinkdavo ilgą kelionę, nerizikuodami įkristi į

plyšį ir garantuotai užsimušti.

Vis dėlto geras arklys būtų pajėgęs jį peršokti. Be abejo, atitinkamai ištreniruotas ir vadelėjamas puikaus raitelio. Ir būdamas žvalus.

Būtent žvalumo Eikliakojui ir trūko. Jis vos laikėsi penkių kirgizų priešakyje; gyvulio šonais sruvo prakaito upeliai. Jei tik gyvulys sulėtins žingsnį, priešas labai greitai atsidurs per strėlės nuotolį.

Vis tiek kitos išeities Alpas neturėjo. Jei pavyktų peršokti tarpekį, jis galėtų pasimėgauti galimybe atkeršyti. Netreniruoti barbarų eržilai užsispirs arba suvirs į bedugnę. O jei keliems pasisektų nusileisti kitoje tarpeklio pusėje, jis nesunkiai nugalabytų priešus vieną po kito. Tai būtų šauni rytdienos keršto pradžia!

Tuo metu, kai kiti susiburs aplink plyšį, jis jau seniai bus pradingęs stepės platybėse.

Bet iš pradžių reikia peršokti tarpekį.

Akiratyje pasirodžius properšai, jis paragino Eikliakojį. Galingasis žirgas žinojo, ką daryti. Nepaisydamas nuovargio bei karščio, jis nesvyruodamas aukštai pašoko į orą.

Deja, nepakankamai toli. Įtemptas bėgimas išsunkė pernelyg daug jėgų ir pačiu svarbiausiu momentu sumažino jo greitį. Priekinės gyvulio

kanopos nusileido ant tvirtos žemės, bet užpakalinės pakibo tuščioje erdvėje. Kurį laiką jie balansavo ant krašto, bet po akimirkos žirgas su raiteliu kūliavirsčia nuskriejo į prarają.

Kas atkeršys už Eikliakojį? - blykstelėjo tūžminga mintis Alpo galvoje.

2 skyrius

PRAGARAS

Alpas akimirksniu suprato patekęs ne į rojų, kadangi ištikimojo žirgo šalia nesimatė. Uiguras nebuvo tikras, kur atsidursias po mirties, bet nė kiek neabejojo, kad Eikliakojui lemta pakliūti į rojų.

Vadinasi, jis nugarmėjo į bedugnės pragarą. Pati blogiausia iš galimų išeičių - tačiau suprasdamas, kas jo laukia, Alpas įgijo bent šiokią tokį pranašumą. Gyvenime jis pasižymėjo ne tik jėga, bet ir protu; pomirtinėje karalystėje neturėtų niekas pasikeisti. Su demonais, kad ir kaip keistai jie beatrodytų, teks susigrumti be jokių skrupulų.

O jų išvaizda išties keista! Demonai vilkėjo drabužius, panašius į jo paties, išskyrus tai, jog tunikos buvo pasiūtos iš netikro lino, o šalmai akivaždžiai netiko mūšiui. Tai tik patvirtino Alpo įtarimus, kad jis mato tikrus demonus - apsimetinė-

jančius kariais ir puoselėjančius nedorus tikslus šaipūnus.

Alpas pastebėjo esąs nuogas. Dar blogiau, jis liko be menkiausio ginklo. Lankas, kardas, durklas išnyko; nugaros nešildė strėlinės oda. Aišku, demonai neketino leisti uigurui su jais susikauti. Visi žino, kad dauguma demonų yra bailiai, kurie slapstosi šešėliuose, retai kada iškišdami savo bjaurius snukius į dienos šviesą.

Vienas jų priėjo prie Alpo, laikydamas rankoje šalną. Galvos apdangalas atrodė pernelyg gremėzdiškas praktiniam panaudojimui, toks platus ir gilus, kad užvožtas ant pakaušio būtų siekęs pečius ir apakinęs žmogų. Uiguras metėsi atgal ir iššiepė dantis, bandydamas išgąsdinti liesaveidį demoną.

Veiksmas pasiteisino, nes padaras stabtelėjo ir atsitraukė, nors savo ūgiu ir lenkė Alpą.

Pajudėjo dar vienas demonas, kuris palietė ranka kažką panašaus į dėžę. Alpas vogčiomis jį stebėjo tam atvejui, jei šis ketintų griebtis peilio. Tačiau būtybė tikrai palietė apvalų bumbulą.

Tą pačią sekundę pragaro kalinys pajuto negalįs nė krustelėti....

Pastabos

- 1) Kaganas - valdovo titulas